

at vi nu tage en midlertidig Ordning, indtil Kommissionens Arbejde foreligger, om hvilket det dog fra alle Sider var en Forudsætning, at det skulde ligge for, inden vi kunde komme til en endelig Ordning. Det er altsaa det, jeg her anbefaler og fremdeles vil anbefale.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Juul Rysensteen*): Jeg stoler selvfølgelig sikkert paa, at Statsfunktionærerne ville stemme efter deres politiske Overbevisning; og jeg troede netop, at Folketinget vilde takke mig for mine Ytringer i saa Henseende i Landstinget. Det blev i Landstinget udtrykkelig sagt: Hvor kan Ministeren tro, at Folketinget overhovedet vil give ham denne Lov? Dertil svarede jeg, at jeg havde den bedste Tillid til, at Folketinget vilde tage denne Sag under nøjeste Overvejelse, og at man vilde se, hvor megen Gavn ogsaa Folketinget kunde gøre Funktionærerne, og da der var blevet ytret forskellige Meninger i saa Henseende, tilføjede jeg, at Venstre kunde i alt Fald ikke vente, at Funktionærerne vilde takke dem for dette, thi det laa nærmest, at hvis der i saa Henseende skulde købslaas, vilde Gevinsten falde i Højres og Socialisternes Urne. Det var Mening, jeg har ikke Talen trykt, og det har det ærede Medlem heller ikke, saa om det enkelte Ord kunne vi ikke disputere. Dette var i hvert Fald Mening med min Udtalelse. For Resten er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, at man overhovedet ikke skal tale om slige gamle Skader. Det er jo hændt før, at man lige før et Valg har stemt noget anderledes, end man har stemt, nogle Aar før Valget skulde foregaa. For Resten maa jeg sige med Hensyn til Kommissionens Arbejde, at det er ganske rigtigt, at Kommissionen blev nedsat for at tage alle Statsbanerne vedrørende Spørgsmaal under Behandling, men det viste sig, at Kommissionens Medlemmer og Kommissionens Formand, der havde faaet Mandatet fra den daværende Regering, dog var i Tvivl i saa Henseende, thi Kommissionen blev nedsat og traadte sammen den 26de November 1898, og først den 31te Januar 1899, altsaa 3 Maaneder efter, spurgte man Regeringen: Er det Mening, at vi ogsaa maa behandle Takstloven? Det ønske vi. Dertil svarede Regeringen: Ja, det kunne De saa godt gøre, og De skulle faa alle Oplysninger. Men notabene, der tilføjes i samme Skrivelse: Det hele skal være færdigt inden den 1ste April 1901. Kommissionen erkendte den

Gang selv, at den havde en Forpligtelse til at blive færdig saa tidlig, at det Spørgsmaal kunde blive endelig overvejet inden 1901, og det har for Resten ikke noget som helst Medlem af Kommissionen benægtet. Man er nu ikke bleven færdig, og saa forekommer det mig, at det var Regeringens Pligt at raade Bod paa de væsentligste Mangler i den bestaaende Tilstand, og de to væsentligste Mangler vare Taksterne og Lønningerne. Naar det ærede Medlem sagde, at Folketinget jo gav 100,000 Kr. til de lavest lønnede, er det ganske rigtigt, men det gælder jo hverken Assistenterne ved Jernbanen eller, for at bruge en kort Betegnelse, alle Guldtræsserne under Jernbanen, og en hel Mængde af Sølvtræsserne, thi de faa ikke en Smule, hverken af de 100,000 eller af, hvad der er bevilget paa Finansloven.

Naar det ærede Medlem foreholdt mig den ældre Historie med de 500,000 Kr., som blev forbrugt uden at man sammenkaldte Rigsdagen, vil jeg sige, at det ærede Medlem ved jo slet ikke, hvad den nuværende Regering vilde have gjort i det Tilfælde. Men at tage Fortidens Synder paa vor Samvittighed ønsker jeg ikke. Der er meget foregaaet i de Aar, som jeg ikke ønsker at forsvare. Saa lod det til paa det ærede Medlem, at han har opfattet mig saaledes, at jeg skulde have sagt imod ham, at jeg ønskede at faa fri Hænder. Jeg har netop sagt, at der her var en Grund for Folketinget til at se at enes med Landstinget om, hvorledes dette Forhold skulde ordnes, og det ønskede jeg i høj Grad, maatte ske, da jeg helst vilde være fri for det Ansvar, der kommer til at paahvile mig, hvis der ikke foreligger en Overenskomst imellem Folketinget, Landstinget og mig den 1ste April. At jeg skulde bilde mig ind at være en saa mægtig Mand i Landstinget, at jeg kunde gaa op der og sige: Nu gælde eders Meninger til Wandsbeck baade om Loven fra 1896 og om det i Øjeblikket foreliggende Forslag, er jo dog en besynderlig Antagelse. Det kunde maaske være ganske morsomt for en indbildsk Mand at tro sig i Besiddelse af en saadan Indflydelse, men jeg tror mig ikke i Besiddelse af den. Derfor varer jeg endnu en Gang Folketinget ad om at tage dette Spørgsmaal under den roligste og nøjeste Overvejelse for at se at komme til Rette med Landstinget derom.

Det ærede Medlems Antagelse om, at vi ikke faaede 1,800,000 Kr., maa for det ærede Medlems Vedkommende være en ab-